

Predikan 1/1-2016. Nyårsdagen. I Jesu namn. Psalmer: 194, 204, 518, 285

Så inleder vi då Herrens år 2016. Jag måste säga att jag till en början kände mig rätt så modstulen när jag inför denna predikan tänkte tillbaka på året som gått. Det var ett på många sätt tungt år präglad av rädsla för terrororganisationen IS; de bestialiska attackerna i Paris och Köpenhamn har lämnat stora sår efter sig. Och situationen i Syrien och alla människor på flykt har inte lämnat någon oberörd. Det uppges att 55 000 människor mist livet till följd av kriget under året som gått varav 13 200 civila. Det är svårt att relatera till sådana siffror: som en jämförelse kan påminnas om att Vallentuna församling har 19 000 medlemmar.¹

Kontrasterna i vårt land är större än på länge: medan det skålades i champagne under nyårsnatten i högt belånade våningar i våra storstäder var det många som sov ute. Och från ett öppet och välkomnande flyktingmottagande har steg för steg situationen förändrats radikalt. Ett särskilt sorgligt exempel utgörs av skolattacken i Trollhättan vilken av allt att döma hade främlingsfientliga motiv. Ja, det är lätt att bli uppgiven när man följer sammandrag i media av det gångna året. Det har varit ett oroligt år i världen, i Europa, och i Sverige. Den politiska kartan talar ett tydligt språk. Åsikterna går isär beträffande hur vi ska möta våra utsatta medmänniskor. Vissa har öppnat både plånböcker, hem och hjärtan medan andra har ägnat sig åt mordbrand. // Julevangeliet har under helgen liksom bränt till mer än vanligt. Bilder av barnfamiljer på flykt med texten: *det hände då, det händer nu* har sedan första advent synts i Stockholms lokaltrafik som ett led i Svenska kyrkans kampanj till stöd för människor på flykt. Och där någonstans ljusnar bilden av det gångna året för mig. Jag tror att det är viktigt att vi får perspektiv på detta med årskrönikor. Faran med media är att vi drunknar i allt dystert och känner nä-ä, vad finns det att glädja sig åt annat än att Downtown Abbey åtminstone fick ett ganska lyckligt slut... Jo, möjligen kanske det undertecknade klimatavtalet i Paris?

Kanske är det futtigt att referera till den folkkära brittiska serien en dag som denna –eller? Jag tror att vi behöver de goda berättelserna, berättelser om människor som kämpar på och lever sina liv trots svårigheter och förändrade tider. Några timmars avkoppling med en god berättelse är oss väl unt och i bästa fall tar vi med oss lite energi och kämpaglöd ut i den riktiga världen. Den värld som utspelar sig i det lilla och som sällan syns i media. För så är det ju: om man tänker tillbaka på nyhetsåret 2015 blir man dyster, men om man istället tänker tillbaka på Vallentuna församlings år 2015 blir bilden mer nyanserad och hoppfull! Mycket gott har gjorts, tänkts och sagts här under det gångna året: vi har som vanligt konfirmerat många kloka ungdomar (fler än de flesta andra församlingarna runt Stockholm), vi har döpt, vigat och begravt, vi har firat gudstjänster ofta flera gånger i veckan. Vi har tillsammans med de andra församlingarna här i Vallentuna nattvandrat eller ordnat samtalskvällar där vi bl.a. har talat med våra bönder om vad vi faktiskt äter och om hur vi kan välja klokare i mataffärerna. Vi har talat mycket om flyktingsituationen i olika sammanhang, vi har också på plats i Aten sett arbetet där. Vi har också samlat in en hel del konkreta medel. Redan den 7 september skänkte församlingen 50 000 kr till Svenska kyrkans internationella arbete/flykting och många församlingskollektorer har under hösten upptagits till det ändamålet. Vi har haft ett projekt i Moldavien, vi har sjungit, spelat, kokat kaffe och samlat många grupper i olika åldrar till fördjupad samhörighet på olika sätt – frivilliga och

---

¹ 260 000 döda sedan krigsstarten 2011.

anställda har verkligen med gott mod kämpat på! Faktum är att det sker så mycket gott i denna församling under ett år att det inte går att räkna upp allt-ett exempel: syföreningens julbasar i Markim drog in 31 600 kr till behovande! Ju, mer man tänker på detta ju gladare blir man. Och vi behöver glädjen! Den är ju vår grundidé! Evangelium betyder ju glatt budskap –och hur svårt den heliga familjen än hade det, den där allra första julen så är Julens budskap att en frälsare är oss född! Det är aldrig kört! I Jesus har vi vårt hopp och vår glädje, i honom finner vi kraften att bli fria från dyster resignation så att vi kan vandra i hans fotspår. Och det har vi faktiskt gjort under 2015 –Visst, vi kan alltid göra mer men att göra något gott, hur litet det än månde vara: det är oändligt viktigt! Kom ihåg Stig Dagermans kloka ord: *Jorden kan du inte göra om. Stilla din häftiga själ. Endast en sak kan du göra, en annan människa väl. Men detta är redan så mycket, att själva stjärnorna ler. En hungrande människa mindre betyder en broder mer.*

Dagens texter är hoppfulla: hur mörkt det en tycks vara finns alltid hoppet där i Bibelns texter: profeten Jesaja utbrister: *Jubla, himmel, och gläd dig jord, brist ut i jubel, alla berg! Ty Herren tröstar sitt folk, han förbarmar sig över de plågade.*

Temat idag på nyårsdagen är *I Jesu namn!* I Jesu namn? Detta ramar in verkligheten åt oss som församling: Den stora berättelsen om Jesus hjälper oss att tolka tidens snabba förvirrade händelser. Nyårsdagen är också en böndag för fred i världen. Ja, låt oss träda in i det nya året 2016 i vår frälsares namn, låt oss aldrig sluta be för fred, frid och frihet. Låt oss i det lilla, i våra vardagssammanhang kämpa på för det goda, för ljus, medmänsklighet och glädje. Och har vi uppgivet blivit kvar i tv-soffan under 2015, så får vi nu en ny chans att resa oss och bära frukt! Jesus säger i bibeln ofta till sina lärjungar: Var inte rädda! Må vi ta med oss dessa hans ord in i det nya året. Som vi hörde i läsningen från Hebreerbrevet: *Gud själv har sagt: Jag skall aldrig svika dig, aldrig överge dig, och därför kan vi tryggt säga: Herren är min hjälpare, jag skall aldrig frukta! Amen!*

Johannes Söderqvist, komminister i Vallentuna församling
Johannes.soderqvist@svenskakyrkan.se